

MILÍ PŘÁTELÉ, BRATŘI A SESTRY V KRISTU,

VŠICHNI MÁME RÁDI LÉTO. JE SPOJENO S PRÁZDNINGAMI, DOVOLENÝMI A SE ZÁŽITKY, KTERÉ NEMŮŽEME PROŽÍVAT NA PODZIM, V ZIMĚ, NEBO NA JAŘE. MOŽNÁ, ŽE SE NÁM STARŠÍM VYBAVUJE V PAMĚTI TO, CO JSME JAKO ŠKOLÁCI A STUDENTI PROŽÍVALI PRÁVĚ O PRÁZDNINGÁCH. NEMUSELI JSME ZAVČAS VSTÁVAT, NEMUSELI JSME DO ŠKOLY A NEMUSELI JSME TOLIK MYSLET NA TO, CO JE BĚHEM ROKU NAŠÍ POVINNOSTÍ A CO PATŘÍ K RYTMU VŠEDNÍCH DNÍ.

MY STARŠÍ UŽ PRÁZDNINGY NEMÁME A DOVOLENOU PROŽÍVÁME JINAK. NEMÁME PRÁZDNINGY OD SVÉHO STÁŘÍ, NEMÁME PRÁZDNINGY OD SVÝCH POVINNOSTÍ A NEMÁME ANI DOVOLENOU OD NAŠICH LIDSKÝCH NEDUHŮ A TRAMPOT. ALE MŮŽEME PŘECE JEN JEDNO: TO PĚKNÉ, CO PROŽÍVAJÍ DĚTI, STUDENTI, MLADŠÍ LIDÉ – JIM MŮŽEME PŘÁT. MŮŽEME ZA NĚ I PROSIT, ABY V NICH V ČASE ODPOČINKU, V PŘÍRODĚ, NA VÝLETECH, POPŘ. I V CIZINĚ, UZRÁVALO ASPOŇ NĚCO Z TOHO, CO SE TÝKÁ NAŠEHO VZTAHU K BOHU, SVĚTU I ČLOVĚKU.

PŘÍRODA JE KRÁSNÁ VŽDYCKY A VŠUDE. JE PREZENTACÍ BOŽÍ KRÁSY, BOŽÍ VŠEMOHOUCNOSTI A BOŽÍ LÁSKY. MĚLI BYCHOM PŘÁT TĚM MLADŠÍM, ABY ČAS ŽIVOTA PROŽÍVALI V RADOSTI A SMYSLUPLNĚ. K TOMU, ABY ČLOVĚK MOUDŘE, ROZVÁŽNĚ A S RADOSTÍ UŽÍVAL SVÝCH SCHOPNOSTÍ, POTŘEBUJE I ODPOČINEK.

AŽ JE TENTO LETNÍ ČAS NÁM VŠEM K PROSPĚCHU SRDCE, TĚLA I DUCHA. ZA TO SE MODLÍM A K TOMU VÁM ZE SRDCE I ŽEHNÁM.

VÁŠ BISKUP +JOSEF



Sestry a bratři,

když byste si otevřeli knihu povídek Daniely Fischerové z indického bájesloví, našli byste jednu, která popisuje sněm bohů: radili se, kam před člověkem ukrýt největší tajemství. Někdo radil skrýt je na vrch Himalájí, protože tam se lidé jen tak nedostanou. Bůh Višna doporučil dno oceánů, podle Živy by šlo tajemství odnést na Měsíc atd. Nakonec promluvila moudrá bohyně Kálí: Ukryjme je přímo do člověka, tam bude skryto nejbezpečněji, neboť on bývá neklidný a roztěkaný a nenapadne ho hledat tajemství ve svém srdci. Převeďme si bajku do reality našich dnů a připomeňme si stále platnou zkušenost biskupa sv. Augustina. Ve svých Vyznáních přiznává, že každý člověk je tajemstvím hlubokým jako propast a doznává, že on sám se sobě stal velkou hádankou. Aby ji rozluštil, rozhodl se předat tuto svou otázku Bohu, v něhož uvěřil. Zjistil, že teprve jeho osobní spojení s Bohem dává všemu smysl, a čím víc se k němu blíží, tím víc tuší, kým je on sám.

Jde tedy o hledání smyslu všeho, co se děje, včetně smyslu našeho života. O smyslu mluvíme, když něco dobře dopadne: o něco jsme usilovali a věnovali tomu patřičnou námahu a vyplatilo se nám to. Události v soukromém nebo veřejném životě se odvíjejí podle našich představ a mají tedy smysl, takže to, co se děje, souhlasí s tím, co má být, a můžeme k tomu říci „ano“ a „amen“, tak je to dobře. Takový souhlas nám přináší aspoň částečný pocit naplnění a radosti. Ale, jak to v životě bývá, prožíváme i bolestné, záporné zkušenosti, jako nemoc nebo utrpení nevinných. Patří sem i zkušenost smrti, zvláště neočekávané, když například umírá mladý člověk nebo dokonce dítě. Zde nám přichází na pomoc víra, opravdově a naplno prožívaná, která ukazuje na trpícího Krista, obětujícího se v poslušnosti Otci za každého z nás, aby nám dokázal svou bezmeznou lásku, a prostřednictvím svých prvních učedníků nás ujistil, že je stále s námi. On zná smysl všeho, co nás potkává, a nenechává nás jako osiřelé trosečníky propadnout se do zmatku a beznaděje.

Při návštěvách nemocných a všelijak postižených pacientů vidím rozdíl mezi někým, kdo je věřící a jeho vztah k Bohu ho posiluje, a člověkem, který se s Bohem nesetkal a se vzrůstajícím neklidem hledí do budoucna.

Jistě i Vy máte podobnou zkušenost, která posiluje věřícího nemocného i nás, kteří jsme ho navštívili, nebo když jsme sami byli nemocni. Moudrá Terezie z Avily, učitelka církve, radila spolusestrám, aby v každé situaci stále opakovaly krátkou prosbu *Bud' vůle tvá!* Tím se samy zklidní a pozemské starosti a boly ustoupí důvěryplnému prožitku Ježíšovy blízkosti a jeho všemohoucího milosrdenství. Mohu vám potvrdit, že tato krátká prosba se nikdy neminula účinkem. Proto ji doporučuji i vám, přeji všechno dobré od Pána a bratrsky vás zdravím.

P. Miloslav Fiala OPraem.



Letos uplynulo 600 let od upálení Mistra Jana Husa v Kostnici. Je to událost, která neblaze předznamenala naše národní dějiny a stala se příčinou rozdělení křesťanů se všemi důsledky, které pociťujeme dodnes. K této bolestné události se vyjadřovali papežové sv. Jan Pavel II., Benedikt XVI. i současný Svatý otec František. Omluvili se za tento čin, který si už tolikrát vyžádal potřebu odpuštění a smíru. Některé z myšlenek těchto velkých papežů (a našich arcipastýřů) vám nabízíme nejen jako informaci, ale i jako poselství o tom, že katolická církev Husův problém stále řeší, není k němu lhostejná a nazývá ho pravým jménem.

Druhý vatikánský koncil, který se konal v letech 1962-1965, otevřel katolickou církev mimo jiné k ekumenické spolupráci a také k prosazování náboženské svobody. Významný impulz v tomto směru dal i komunistickou vládou pronásledovaný a poté do exilu poslaný pražský arcibiskup kardinál Josef Beran. V závažném příspěvku na koncilu ve prospěch náboženské svobody mimo jiné prohlásil: *“...v mé vlasti katolická církev stále trpí pro to, co bylo v minulosti jejím jménem vykonáno proti svobodě svědomí, jako bylo v patnáctém století upálení kněze Jana Husa, nebo v sedmáctém století vnější donucení velké části českého národa, aby zase přijal katolickou víru podle zásady ‘cuius regio - eius religio’, jež byla uplatňována. Světská moc, i když chce sloužit katolické církvi, nebo to aspoň předstírá, ve skutečnosti takovými činy způsobuje trvalou skrytou ránu v srdci národa. Toto trauma brzdilo pokrok duchovního života a nepřátelům církve poskytovalo a poskytuje lacinou látku k námitkám...”*

Na tato slova navázal papež sv. Jan Pavel II. při své první návštěvě u nás 21. 4. 1990, když řekl: *“Mám živě v mysli slova, která kardinál arcibiskup pražský řekl o tomto knězi, který má tak velký význam pro náboženské a kulturní dějiny českého národa. Bude úkolem odborníků – v první řadě českých teologů – vymezit přesněji místo, které Mistru Janu Husovi přísluší mezi reformátory církve, vedle jiných známých postav českého středověku, jako byli Tomáš ze Štítného nebo Jan Milíč z Kroměříže. V každém případě však, odhlížeje od teologických názorů, které zastával, nelze Husovi upřít bezúhonnost osobního života a úsilí o vzdělání a mravní povznesení národa. Nejsou to vše prvky, které místo aby rozdělovaly, spíše sjednocují ty, kdo věří v Krista? A není v této době nového začátku takováto snaha o jednotu přímo výzvou vašich dějin?”*

Dalším krokem na cestě vzájemného smíření byla slova z homilie sv. Jana Pavla II. pronesená dne 21. května 1995 v Olomouci na letišti Neředín při svatořečení Jana Sarkandra a Zdislavy z Lemberka: *“Toto svatořečení nechce v žádném případě znovu otevírat bolestné rány, které v minulosti v těchto zemích zasáhly Tělo Kristovo. Dnes já, papež římské církve, jménem všech katolíků prosím za odpuštění křivd, spáchaných na nekatolících v pohnutých dějinách tohoto národa; zároveň ujišťuji, že katolická církev odpouští všechno zlé, co vytrpěly zase její děti. Ať je dnešní den novým začátkem ve společné snaze následovat Krista, jeho evangelium, jeho zákon lásky, jeho svrchovanou touhu po jednotě věřících v Kristu: ‘Ať všichni jsou jedno.’ (Jan 17,21)”* Tato slova sv. Jan Pavel II. znovu zopakoval při ekumenické bohoslužbě v katedrále sv. Víta 27. 4. 1997.

Na ně pak odpověděl 5. 7. 1997 při poutní bohoslužbě na Velehradě tehdejší předseda Ekumenické rady církví, synodní senior Českobratrské církve evangelické Pavel Smetana: *“Nemohu mluvit za všechny nekatolické křesťany. Mluvím však za sebe jako potomek českých exulantů pro víru, ... i za mnohé evangelické křesťany, kteří vyjádřili svou touhu po smíření. Na statečná slova papeže Jana Pavla II. nemůžeme jinak, než odpovědět: vděčně přijímáme jeho omluvu a radostně odpouštíme, ba už dávno jsme odpustili. Kéž naše vzájemné odpuštění nese rysy odpuštění Božího, jenž hříchy svého lidu uvrhl v zapomnění, aby nebyly připomínány více. Evangelíci nejsou však jen obětí, jakkoliv v této zemi byla pobělohorskými událostmi evangelická církev zničena.*

Vinou však není jen čin násilí, ale i slovo, ba i myšlenka naostřená proti bratru v Kristu. Před Bohem, který zná lidská myšlení i srdce, ani před svými bližními není nikdo z nás spravedlivý. Proto pokorně vyznávám viny a selhání nás, evangelických křesťanů, které napomohly k rozdělení církve a způsobily utrpení římskokatolickým křesťanům. Prosím naše bratry a sestry v římskokatolické církvi za odpuštění v důvěře, že nám všem odpustí náš společný Pán Bůh Otec, Syn i Duch Svätý.”



K šestistému výročí smrti Mistra Jana Husa jmenoval svého mimořádného vyslance současný papež František. Je jím emeritní pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk, který po léta velmi pracoval ve vedení výše zmíněné ekumenické komise, zabývající se Mistrem Janem Husem. Ve svém jmenovacím dopise papež František mimo jiné píše:

Všechny přítomné pozvi svými slovy k ustavičnému napodobování Kristova života a k horlivému zachovávání Božích přikázání v každodenním životě. Tímto způsobem můžeme také rozvíjet ekumenický dialog, když přitom máme na paměti slova II. vatikánského koncilu: „Ať si všichni věřící křesťané uvědomí, že budou tím lépe podporovat, ba uskutečňovat jednotu křesťanů, čím čistší život podle evangelia se budou snažit vést. Neboť čím těsnější bude společenství, které je sjednocuje s Otcem, Slovem a Duchem, tím hlouběji a snadněji budou schopni rozvíjet vzájemné bratrství“ (Dekret o ekumenizmu čl. 7).

Modleme se, abychom byli schopni toto pozvání uskutečňovat.

(texty z Bohoslužby smíření)

Podle papeže potřebují mnohé spory mezi církvemi přehodnotit ve světle nového kontextu, ve kterém žijeme. Především je třeba mít na paměti, že církev spojuje jeden křest a jedno vyznání v Boha Otce, Syna a Ducha svatého. *„Poslušnost vůli Pána Ježíše, který se v předvečer svého utrpení a smrti modlil k Otci za jednotu svých učedníků, nám ukládá povinnost usilovat o to, abychom se navzájem stále více poznávali a efektivně spolupracovali,“* řekl František.

Ve svém projevu také zopakoval slova Jana Pavla II., který vyjádřil *„hlubokou lítost nad krutou smrtí, na kterou byl Jan Hus vydán“* a započítal českého kazatele mezi reformátory. Již minulý týden v souvislosti s Husovým upálením mluvil papež o *„zranění církve“*. *„V našem svědomí musí být ono poprošení o odpuštění za dějiny naší rodiny, za každou událost, kdy jsme zabili ve jménu Boha,“* prohlásil při setkání s kněžími.

Jednota mezi církvemi je podle Františka potřebná také pro evangelizaci, neboť činí Kristovo poselství věrohodnějším. *„Potřeba nové evangelizace tolika lidí, kteří se zdají lhotejnými k radostné zvěsti evangelia, dnes obzvláště činí neodkladnou povinnost obnovit každou církevní strukturu, aby napomáhala kladné odezvě všech, jimž Ježíš nabízí své přátelství,“* uvedl.

Aby církev postupovala na cestě smíření a pokoje, je třeba neustále odpovídat na Kristovo volání k obrácení. Podle papeže je třeba se učit vnímat navzájem jeden druhého jako přátele a vnímat úmysly druhých v tom nejlepším možném světle. František také vyjádřil naději, že se přátelská pouta rozvinou i na rovině místních společenství a farností.

„S těmito pocity se duchovně připojuji ke kající bohoslužbě, kterou budete konat zde v Římě. Bůh bohatý na milosrdenství kéž nám udělí milost, abychom se všichni uznali hříšníky a abychom si uměli odpustit jedni druhým. Ujišťuji vás o své modlitbě a prosím vás všechny, abyste se modlili za mě a za moji službu. Díky,“ uzavřel František svůj projev.

15. 6. 2015, <http://tisk.cirkev.cz/ze-zahranici/papez-frantisek-hus-se-stal-pohnutkou-k-dialogu/>

Praha, 20. 6. 2015: Bohoslužbu (v Týnském chrámu), která je jedním z vrcholů snah o smíření, k němuž vyzval v souvislosti s výročím Husovy smrti papež František, symbolicky uvedla četbou Husových textů Kamila Moučková, významná osobnost dění po vpádu vojsk Varšavské smlouvy do Československa.

Následné texty se čteními, zpěvy i unikátní přímluvnou modlitbou společně zpracovali zástupci katolických i nekatolických církví. „*Je vhodné, aby tento krok smíření přijali za svůj pokud možno všichni křesťané naší země, aby nás osoba Mistra Jana Husa a jeho tragická smrt už nikdy nerozdělovala, a abychom tak vydali svědectví úsilí o jednotu Kristovy církve před Bohem a před lidmi této země,*“ píše v průvodním dopise k materiálu předseda ČBK kardinál Dominik Duka a předseda Ekumenické rady církví v ČR Daniel Fajfr.

Právě pražský arcibiskup a předseda Rady Církve bratrské byli hlavními kazateli dnešního ekumenického setkání. Kardinál Duka v chrámu s pohnutou historií odrážející věrně náboženské boje našich dějin akcentoval především historický kontext událostí po koncilu v Kostnici a připomněl klíčové kroky na cestě k rehabilitaci Mistra Jana Husa po roce 1989. „*Hus byl člověkem jiné doby,*“ zdůraznil při této příležitosti. Bratry a sestry v Kristu nejen v chrámu také vyzval, aby se zaměřili na prvky, které věřící v rámci mezináboženského setkávání spojují. „*Jako lidé 21. století můžeme společnosti vzkázat: nás konfesní bolesti uplynulých 600 let nerozdělí,*“ konstatoval Duka.

20.6. 2015, <http://tisk.cirkev.cz/z-domova/kard-duka-hus-byl-clovekem-jine-doby/>



Obec Číhošť je známá v povědomí našeho národa v souvislosti s katolickým knězem P. Toufarem, který v této obci působil. Po nenadálých a nevysvětlitelných pohybech kříže při kázání tohoto kněze o třetí neděli adventní v roce 1949, se tato obec nedaleko Ledče nad Sázavou stala terčem pozornosti státní bezpečnosti a pana faráře odvezla tajná policie k výslechům. Po jednom z nich, při kterém ho téměř utýrali k smrti, zemřel. Pohřbili ho do společného hrobu v Praze Ďáblicích. Na přání příbuzných tohoto kněze došlo v listopadu minulého roku k exhumaci P. Toufara a ověření jeho identity. V neděli 12. července se P. Toufar po 65 letech „vrátil do Číhoště“. Pan biskup Jan Vokál při této příležitosti na prostranství před kostelem v Číhošti sloužil mši svatou a po ní byly ostatky P. Toufara uloženy do hrobu před oltář kostela, v němž tento kněz sloužil Božímu lidu, který na něj vděčně vzpomíná.

Po dlouhých 65 letech se podařilo alespoň z malé části napravit křivdu spáchanou komunistickým režimem v únoru 1950 na nevinném číhošťském knězi P. Josefu Toufarovi. Díky dlouholetému úsilí jeho rodiny a řady obětavých osobností se v listopadu 2014 vyzvedly jeho tělesné pozůstatky z ďáblického hřbitova; nyní se pomyslně i reálně vrátil do svého kostela. *Návrat P. Josefa Toufara do Číhošti* se uskutečnil ve dnech 11. a 12. července 2015. Samotné uložení tělesných ostatků ve zdejším kostele Nanebevzetí Panny Marie v neděli 12. července se stalo jedním z významných mezníků v úsilí o nápravu zločinů komunismu.

„Josef Toufar byl otevřený a srdečný člověk, který lidi spojoval, nikoli rozdělával. Je proto zcela na místě pozvat do Číhoště při této jedinečné příležitosti všechny lidi dobré vůle, bez rozdílu vyznání,“ myslí si Miloš Doležal, spisovatel, Toufarův životopisec a iniciátor projektu.

Místo posledního odpočinutí P. Josefa Toufara se symbolicky i fakticky spojuje s událostí, která číhošťského duchovního následně stála život. Samotný hrob se nachází v centru kostela v Číhošti. Svou polohou na hlavní ose kostela před vítězným obloukem a vlastním presbytářem odkazuje bezprostředně také na starý hlavní oltář se svatostánkem, nad kterým se nacházel kříž, který cca dvacet lidí vidělo se pohybovat během Toufarova kázání 11. prosince 1949. „*Jednoduchá náhrobní deska snad bude někomu evokovat i prostraci pokorného, a přitom jasně přítomného kněze. Měl jsem radost, když jedna místní paní, která si Josefa Toufara ještě osobně pamatuje, říkala, že takhle bude páter Toufar stále s námi, mezi svými farníky. Vlastní schrána na tělesné ostatky je navržena v určitém kontrastu k prosté desce. Při dlouhém rozvažování, jak dnes vlastně takový hrob v poměrně malém venkovském kostele pojmout, jsme se nakonec shodli na tom, že by schrána měla odrážet vědomí, jaký poklad mučednického svědectví je v číhošťském kostele ukryt,*“ vysvětluje architekt Norbert Schmidt, autor návrhu hrobu a schrány pro ostatky pátera Toufara.



V sobotu 27. června 2015 vysvětil pan biskup Jan Vokál v katedrále Svatého Ducha v Hradci Králové tři kandidáty kněžství. Filip Dušek, Ondřej Kunc a Jiří Jakoubek se po předchozím jáhenském svěcení a po pastorační praxi ve farnostech rozhodli přijmout kněžské svěcení.

Liturgie této církevní slavnosti je pro celou diecézi velkým darem. Její slavnostnost aspoň trochu vyjadřuje důležitost kněžské služby pro život církve. Pro tyto mladé muže, dnes už novokněze, je to velká chvíle, v níž si uvědomují svou odpovědnost před Bohem i Božím lidem.

Vlastní obřad svěcení začal po přečtení Evangelia. Kandidáti předstoupili před biskupa Jana Vokála a dosvědčili svou připravenost ke vstupu do společenství kněží. Po homilii pak přijali kněžské závazky, což stvrdili vložení svých rukou do biskupových. Při následné modlitbě litaní kandidáti na svěcení leželi v prostraci na zemi a tím vyjádřili prosbu o Boží dary a naprostou odevzdanost. Jádrem celého svěcení pak bylo vzkládání rukou a konsekrační modlitba.

Biskup Jan svěcencům poděkoval, že odpověděli na volání Pána a řekli mu své Ano.

„Ze srdce vám dnes děkuji, že jste odvážně odpověděli na Pánovo volání a svobodně a dobrovolně jste se rozhodli svůj život Bohu darovat. V dnešní době není takový postoj samozřejmý, je dokonce velmi vzácný. Vy dnes před Církev předstupujete tři, a na Pánovu otázku Miluješ mě? společně odpovídáte třikrát, tak jako tehdy Petr. Ano, Pane, ty víš všechno, ty víš, že Tě miluji. Ze srdce vám přeji a žehnám, abyste po celý svůj život na tuto otázku odpovídali právě takto.“

„Vaše kněžství nikdy nebude soukromou aktivitou, profesí, kterou budete moci nabízet jinde, podle svého uvážení. Ne, vaše kněžství bude od prvního až do posledního okamžiku vašeho života pevně spjato s Církví, ze které vyrůstá a jedině v Církvi se bude odehrávat. To nic nemění na skutečnosti, že vaše služba v Církvi má také silný osobní rozměr,“ uvedl ve své homilii při svěcení novokněží v sobotu 27. června královéhradecký biskup Jan Vokál.

Biskup Jan také zdůraznil, že každé povolání vyžaduje osobní dobrovolné přijetí. A to s vděčností a věrnou láskou. *„Láska kněze ke Kristu se nutně kryje s láskou ke Kristově Církvi, o níž sám Pán hovoří jako o své Nevěště, již on je Ženichem. Nezapomínejte na to, Filipe, Jiří a Ondřeji – kněžství je svátostí nejen v okamžiku udělení svěcení. Bude svátostí trvalou po celý váš kněžský život, zde i v Božím království na věčnosti,“* doplnil biskup Jan Vokál.

Šéfredaktor diecézního časopisu Adalbert položil novosvěcencům Filipu Duškovi, Ondřeji Kuncovi a Jiřímu Jakoubkovi několik otázek.

Jaký byl prvním impulz k vašemu rozhodnutí stát se knězem?

P. Jakoubek: Od dětství jsem kněžství vnímal jako alternativu a nakonec jsem se pro něj rozhodl. Teď přichází věrnost a neustálé obnovování rozhodnutí. Hodně mě ovlivnili pardubičtí salesiáni a paní Květa Vokolková.

P. Dušek: V roce 2007 jsem se zúčastnil setkání mládeže v Táboře. Když jsem viděl přicházet špalír kněží a jejich rozmanitost, řekl jsem si, proč bych knězem nemohl být i já. Vizualní dojem tak zapůsobil jako jiskra, která probudila to, co ve mně už dávno bylo.

P. Kunc: Promlouvání kněží. Cítil jsem touhu vědět, co vědí oni a umět o Bohu mluvit tak, jak oni. Pokaždé, když jsem je slyšel, tak jsem zažíval chvíle s Hospodinem. Chtěl bych, aby je zažívali i druzí.

Jaké pocity jste prožíval při kněžské svěcení?

P. Jakoubek: Velkou radost. Pán mi ji určitě poslal, abych unesl vážnost okamžiku. Svěcení jsem vnímal jako Boží milost a dar.

- P. Dušek:** Svěcení jsem prožil v klidu a pokoji. Myslím, že se lidé hodně modlili a za to jim děkuji.
- P. Kunc:** Velmi výrazně jsem si uvědomoval, co znělo v konsekrační modlitbě – aby Bůh prohluboval naši touhu po svatosti, protože právě v ní spočívá kněžství.

Až nastoupíte do farnosti, jaké budou priority pro vaše kněžské působení?

- P. Jakoubek:** Chci být dobrý služebník lidí a dát jim pocítit, že je má Bůh rád. Pokud to pocítí skrze mě, budu rád a víc si nepřeji.
- P. Dušek:** Prostě dělat to, co mám jako kněz dělat – poctivě vykonávat kněžské povinnosti a být k dispozici lidem. Zvlášť silně ale vnímám touhu sloužit lidem na okraji, kteří jsou nejpotřebnější – bezdomovcům či Romům.
- P. Kunc:** Chci dbát na to, aby lidé pociťovali Boží milosrdenství skrze svátosti. Zejména skrze svátost eucharistie a svátost smíření. Těm dávám hlavní důraz.

Primiční mši svatou odsloužili všichni tři v neděli 28. června 2015 – Ondřej Kunc ve 14.00 hodin v Polné (další 4. července ve 14.00 hodin v Červeném Kostelci), Filip Dušek v 15.00 hodin v Dolní Dobrouči (další 4. července v 10.00 hodin v Pardubicích) a Jiří Jakoubek v 10.30 hodin ve Vysokém Veselí (další 4. července v 10.00 hodin v Pardubicích). Dalšího jáhna, v pořadí čtvrtého, biskup Jan vysvětlí na kněze na podzim. Prosíme o modlitbu za tyto nové služebníky oltáře, aby se nepřestali z daru kněžství radovat a aby jejich radost byla silou jejich života.



Každý rok se v Ležákách koná pietní akt k události, která patří k tragickým událostem našeho národa. Obec Ležáky byla 24. 6. 1942 německými vojáky vypálena a její obyvatelé popraveni. Co nám může říci tato událost poznamenaná nenávistí, zlobou a pomstychtivostí tehdejších mocipánů, dnes? Jak ji máme prožívat a jak se vypořádat se zlem, které tenkrát v Ležákách ukázalo svou sílu? Jsme schopni se nad touto bolestnou skutečností ještě zamyslet a vyvodit z ní důsledky? Obec Ležáky zmizela z mapy naší republiky, nezmizela však z lidských dějin ve své tragičnosti a zůstává výzvou pro nás pro všechny.

Proč se událostí v Ležákách stále zabýváme? Proč už se s ní náš národ nevypořádal? Jak dlouho si ji budeme připomínat? Proč už dějiny pro ni nenašly to, co by tento úder lidské zloby objasnil?

Tragédie Ležáků má hlubší kořeny, než naše paměť. Sahají až k počátkům existence lidstva. Je v ní přítomno Zlo v plné síle. Snaží se ukázat dokonce svou nepřemožitelnost. Proti zlobě, která se v Ležákách zkumulovala do nenávistného běsnění, a proti nepředstavitelné bezmocnosti bezbranných obyvatel této osady, nevystačíme jen se slovy odsouzení. Nedostatečné jsou i ideologické postoje a vůbec už ji neosvětlíme pocitů nenávisti a živením nepřátelství.

Zlo, i když je lidským dílem, sahá až do hlubin ďábelské nenávisti vůči Bohu, světu i člověku. Jedinou jeho zranitelností je, že je časově omezené. Má dokonce ve svých kódech pravdu, že je přemožitelné dobrem. To je totiž silnější a má základ v Boží všemohoucnosti.

Nemůžeme do nekonečna dramatizovat tragédii Ležáků. Mohli bychom se dostat až tak daleko, že se touto smutnou a výhrůžnou událostí budeme i před světem chlubit. Dokonce bychom se mohli pokoušet i o to, abychom z ní vytěžili něco pro své sobecké cíle. Vyhlazení Ležáků nelze připomínat do nekonečna. Nezaslouží si to. Je to událost války a válka je vždy prezentací nenávisti a zla.

Každý dům v Ležákách byl místem života. Do těchto příbytků vstoupila 24. 6. 1942 násilná smrt. Co se dělo při setkání těchto dvou skutečností? To kroniky už nezachytily. Byly to totiž neopakovatelné chvíle, v nichž se chvěly základy lidských dějin. Vypálení těchto ležáckých domů, zastřelení jejich obyvatel,

násilná deportace dětí mimo domov, to je ovoce druhé světové války. A válka je dílo lidského sobectví, bezbožnosti a neúcty k Bohu i člověku.

Vypálení Ležáků je událost s dopadem na náš národ, na Evropu i svět. Byla to prohra celého lidstva. Ti, kteří tenkrát z Ležáků odjížděli po „vykonané práci“, neodjížděli jako vítězové. I když si možná Pilátovsky umývali ruce, aby tak dokázali svou nevinu, odjížděli jako poražení, a to ve svém lidství, ve svých touhách, přáních i ve své pýše.

To, co vítězí nad vypálením obce Ležáky, je Kristův kříž. Dominuje nad tímto místem bolesti, smutku a smrti. Z Ježíšova otevřeného srdce, symbolu lásky a života, vyzařuje síla Kristova božství, která svou výkupnou spravedlností zachraňuje svět. Je také znamením naděje, že v blízkosti Ukřižovaného může lidstvo zmoudřet a vydat se cestou pravdy, pokoje a smíření. To je jediná cesta k plnosti života v Bohu, s Bohem i s druhými.

JS



Drazí nemocní,

je léto, čas dovolených a cestování. Bůh nám dává spoustu krásných míst a spoustu příležitostí, abychom ho mohli navštívit. Některá jsou pro nás trochu „z ruky“ a třeba i mimo finanční možnosti, ale co taková Fatima? Určitě všichni dobře znáte příběh tří malých pasáček, Lucie, Hyacinty a Františka. Malé děti, které neuměly ani číst ani psát a přesto si je naše nebeská Matka vybrala. Zjevila se dětem na konci světové války. Státy se rozpadaly, Evropa se topila v bludech a tyranii komunismu. Nepřipomíná vám to něco? A Panna Maria tehdy ukázala dětem i peklo. Proč? Jistě ne proto, aby je strašila, ale aby prostřednictvím tří pasáček ukázala lidem velikou milost nebe. Způsob, jakým je možné zachránit duše, protože duše jde ulovit pouze dobrem a láskou. A tehdy se ale stalo i to, co Maria předpověděla: přišla ještě horší zkušenost, druhá světová válka. A my jsme nepoučitelní. Copak nikdo neslyší, že když lidé nepřestanou urážet Pána Boha, přijde trest? A drzouni se ještě ptají: Jak to mohl Bůh dopustit? Kde je? Naše odpověď je jediná: Bůh je v srdcích těch, kdo to zastaví. No dobrá, je tedy na čase něco dělat.

Ve Fatimě je bílé sousoší anděla, podávajícího třem dětem svaté přijímání. Představil se jim jako Anděl míru a naučil je modlitbu: „Můj Bože, věřím v Tebe, klaním se Ti, doufám v Tebe a miluji Tě. Prosím za odpuštění pro ty, kdo v Tebe nevěří, Tobě se neklaní, v Tebe nedoufají a Tebe nemilují.“

No řekněte, nebyla by to nádhera na vlastní oči vidět Anděla, který s vámi hovoří a učí vás modlit se? A tak jsem jednoho krásného dne nacpala rodinu do auta a vyrazila s nimi do Fatimy. Co na tom, že jsme nedojeli až do Portugalska? I naše malá, krásná země dostala nejedno poutní místo, kde se můžete uchýlit do ticha a modlitby. Fatima se někdy nazývá Oltářem světa. My jsme doputovali jen do Českomoravské Fatimy, do Koclířova, kde v Roce víry (2013) bylo odhaleno a posvěceno stejné sousoší Anděla. Věříte snad tomu, že o nás rozhodují nějaká utajená spiklenecká centra, světové banky nebo armády? Ne, nejsme bezbranní, neschopní štvanci dnešního světa. Jsme Boží děti a ty mohou modlitbou, pokáním a opravdovým životem víry spoluvytvářet svět, ve kterém má každý člověk možnost žít důstojný život v úctě a lásce k Bohu i člověku. A jednoho takového laskavého, skrz naskrz dobrého člověka jsem znala.

Naše nejmladší první poskakovala do kopečka a jak jsme stoupali, pomalu se před námi otvíral pohled do kaple Panny Marie Nazaretské, ve které mimo jiné je i zmenšená kopie sochy Panny Marie, která putovala všemi světadíly z Nazareta do Betléma. Uvnitř byl i svatostánek z kaple kněžského semináře v Hradci Králové a pod ním velký obraz. „Víš, kdo to je?“ zeptala jsem se a ona, která ho poznala už jen jako starého, unaveného pána, suverénně odpověděla: „Jasně. Otec arcibiskup.“ „A podle čeho jsi na to přišla?“ ptám se a myslím, jestli bude jmenovat třeba fialovou pokrývku hlavy. „No přece podle očí,“ vyrazila mi dech. „Takový jako on nikdo jiný nemá.“

Dokud jsme mladí a plní síly, jsou často nejúžasnější částí našeho těla ruce, ale i ty se unaví stejně jako nohy. Někteří z nás měli tmavě hnědé vlasy – teď jsou bílé. Jen naše oči ať se nemění. Ať stále jsou hřejivé, upřímné a laskavé, aby někde daleko za naším světem bídy a klamu viděly ten jiný svět, svět plný lásky, důvěry a cti, za který musíme bojovat zase jen láskou a důvěrou.

Drazí nemocní, Bůh nám dává spoustu krásných míst, kde se s ním můžeme setkat, ale to nejkrásnější ať je v našem srdci. A naše oči, ty ať jsou branou do naší duše.

Marie



Nikdy jsem nedokázala pochopit, že naši předkové neměli dovolenou. Robotovali, dřeli, pachtili se, žili i umírali v místě svého zrození. Jak těžko představitelné a neuchopitelné. Copak je možné žít bez prázdnin, bez volnosti a cestování, bez dobrodružství dětských let? Nemůže nastat léto, v němž bych se nebrouzdala rosou důvěrně známých míst Sečské přehrady. Nezmodrají borůvky na Černé hoře, aniž bych je pohladila zrakem, dřív než zaostřím v dálce na Sněžku a blaženě spočinu v náruči Krakonošovy zahrádky. Nikdo jiný, než já, nespoutá vichr a nezkrotí oceány, protože jsou tu prázdniny!

Jak je to daleko a přece tak blízko. Co všechno jsme prožili díky vám. Nemohu nemyslet na svého dědu, který nás zasvěcoval do tajemství a krás naší země. Naposledy, v 75 letech, s námi šplhal po řetězech při výstupu na Risy. Byl to on, kdo pak hlídal domácí zázemí, abychom v klidu mohli prožívat dva měsíce volna. Zavařoval úrodu, staral se o zvířata, všechno udržoval v chodu, pro nás tak samozřejmě. Myslíte, že jsme mu někdy poděkovali? Ó, chyba lávky! Většinou dělal všechno špatně, tak jak už to v rodinách bývá. To nejkrásnější klíčí a vrůstá do srdcí pomaloučku, polehoučku, naprosto nepozorovaně. Oběť stárí, strávená láskou, bez povšimnutí. Až vichr výčitek a nespokojenosti konečně přestane dorážet, teprve tehdy vypučí na větvích svěží listy a my spočineme v blahodárném stínu, který nám zanechala, abychom v bezpečí mohli růst a zrát.

Na poděkování jemu, tobě, vám všem, za to, že jste tu pro nás... hlavně ve chvílích kdy to nedokážeme ocenit... kdy máme plnou hlavu svých prázdnin a zapomínáme na ty vaše... DAROVANÉ.

Lucie



Milí přátelé,

přejeme Vám radost z daru života v tomto letním čase a zůstaňme spojeni modlitbou. Tak vytváříme společenství, které má sílu zasahovat do důležitých událostí světových dějin a také můžeme touto cestou pomáhat i těm, kteří sami se svými lidskými silami na náročné situace svého života nestačí. Touto službou ukazujeme světu, že my křesťané mladí i staří můžeme pomáhat jako bratři a sestry svým bratřím a sestrám. Tak nejsme jen anonymním společenstvím, které jen nečinně přihlíží událostem tohoto světa. Modlitbou člověk roste ve svém lidství a může se tak přesvědčit o tom, že náš svět může zachránit jen společenství přátel, kteří rádi a vděčně vyhledávají Boží blízkost a spoléhají na přísliby, které nám Bůh nabídl.

Těšíme se na další setkání s Vámi.

Dopis pro Vás připravují Mons. Josef Socha, P. Miloslav Fiala OPraem., Marie Borecká, Lucie Moravcová a Anna Hřčková.

Naše adresa je Biskupství královéhradecké, Dopisy nemocným, Velké náměstí 35, Hradec Králové 500 01 (tel. 495 063 611, e-mail:socha@bihk.cz). Případné příspěvky můžete zasílat na účet č. 1006010044/5500, VS 21003 (na vyžádání je pak možné dodat potvrzení o daru). Pán Bůh odplatí!